ארבי נחאן אברסאב Se

את תורת המצורע ...

[אוצר היראה - מחלוקת - ל"ג]

תיקון המצורע, שהוא הבעל לשון הרע
ומחלוקת שעשה מריבה בין אדם לחברו ובין
איש לאשתו, תיקונו להשתדל לקרב נפשות להי
יתברך, שעל ידי זה עולה כבודו יתברך מזלותא
דגלותא ועולה לשרשו, עד שעל ידי זה נמשך
שלום בכלל ובפרט ונתתקן המחלוקת, ועל ידי
זה נטחר המצורע הנ"ל מטומאתו.

אך הוא צריך ליזהר מאד שלא להשתדל בהתקרבות הנפשות בכדי לגדל כבודו על ידי זה, חס ושלום, כי אזי לא יוכל לקרב הנפשות כלל ולא יקבל תיקונו בשלמות, רק יהיה כל כוונתו רק בשביל כבוד ה' יתברך (לקוטי הלכות - שילוח הקן - הלכה ג').

ורחץ את בשרו במים וטהר ...

לקוטי הלכות - ברכת השחר ה', מ"אן והעיקר שצריך להאמין שכל יום ויום נעשים חדשות לגמרי. על כן צריכין להמתין ולהמתין עד יגיע יום ישועתו. כי הי יתברך מצמית ישועות בכל יום כמו שאומרים בברכת קריאת שמע בכל יום, עושה חדשות וכו' מצמית ישועות וכו' רק אף על פי כן צריכין להמתין הרבה עד תתצמח ותתגלה ישועתו בשלימות.

וכל זה רמזה לנו התורה הקדושה בדיני טהרת הטמאים שרוב טהרתן תלוי בימים ובזמן כפי ערך טומאתן. כמו הטמאים ביותר כמו טמא מת וזב ומצורע צריכין להמתין שבעה ימים וכוי. ובעל קרי וכיוצא צריכין להמתין יום אחד עד שיעריב שמשן ויתחיל יום שלאחריו.

וכל זה הוא בחינת הנ״ל שבכל יום ויום נעשים חדשות לגמרי. ועל כן זה שנטמא ורוצה להטהר צריך טבילה במקוה כדי להמשיך עליו קדושה וטהרה ממקוה העליונה שהוא המקוה של שבועות שהוא המקוה של שער החמישים כמו שכתוב בכוונות הארי ז״ל ומובא בהתורה וביום הביכורים הסתרה (לקותי מוהר״ן א׳, סימן נ״ו) עיין שם. כי משם נמשך הטהרה לכל הטובלים במקוה להטהר מטומאתן.

ואחר שהתחילו להטהר על ידי המקוה הקדושה עדיין לא נגמר טהרתן בשלימות וצריכין להמתין עד שיעריב שמשן של זה היום ויתחיל יום שלאחריו כמו שכתוב **ובא השמש** וטהר ואחר יאכל מן הקדשים, להורות שהמשכת הטהרה והקדושה תלוי בימים, שכל מה שבא ונתחדש יום אחר נתוסף ונתחדש קדושה יתירה מלמעלה.

כי רק בשביל זה ה' יתברך מקיים עולמו מששת ימי בראשית עד הסוף. ובכל עת הוא

בורא יום ולילה וכוי. כי כל יום ויום של כל ימי העולם הוא בריאה חדשה ממש. כי יום הזה עדיין לא היה מעולם.

וצריך כל אדם לשום לב לזה ולהודות לשמו יתברך בכל לב על זה בכל יום ויום ולומר **ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית** בלב שלם בכל יום וכו׳ כמבואר לעיל מזה.

ועיקר התחדשות בכל יום ויום הוא רק בשביל להמשיך ולהאיר מקדושתו העליונה עלינו מחדש לעורר אותנו להתחדש בכל יום ויום ברצונות חדשים וחזקים וכו' לה' יתברך. ועל כן הטמא שטבל והתחיל להטהר אינו רשאי לאכול בתרומה עד שיעריב שמשו ויבא היום שלאחריו. כי כפי טומאתו אף על פי שהתחיל

להטהר וטבל במקוח אף על פי כן אינו יוצא מידי טומאתו בשלמות עד שימתין על התחלת היום שלאחריו שיהיה נמשך <u>יום חדש קדושה</u> <u>חדשה רצונות קדושים חדשים</u> ואז דייקא יטהר לאכול מן הקדשים.

(ספר כוכבי אור - סיפורים נפלאים, רכ״ה) מעשה ממרור שספר רבינו ז״ל, שפעם אחת הלכו יהודי וגרמני יחד נדוד, ולמד היהודי את הגרמני שיעשה את עצמו כמו יהודי (כיוון שהלשון הוא אחד במדינות אלו), והיהודים רחמנים וירחמו עליו.

וכיון שבא סמוך לפסח למדו איך שיתנהג
(שיקרא אותו בעל הבית לבית על הסדר) בכל
הסדר, שעושין קידוש, ורוחצים ידים, רק שכח
לאמר לו שאוכלים מרור. וכיון שבא להסדר
רעב מכל היום, ומצפה שיאכל הדברים טובים
שאמר לו היהודי, אבל נותנים לו חתיכת כרפס
במי מלח, ושאר הדברים הנוהגים בסדר,
ואותרים המנדה

וכבר הוא בעינים צופיות להאכילה, והוא שמח כבר שאוכלים כבר המצה. פתאום נותנים לו מרור, ונעשה לו מר בפיו, והוא חשב שזהו הסעודה שרק זה יאכלו. ברח תכף במרירות ורעבון, וחשב אל עצמו: יהודים ארורים, אחר כל [הצערמניא] הטקס, נותנים זה לאכול.

ובא לבית המדרש וישן, ואחר כך בא היהודי בפנים שמחות, שבע מאכילה ושתיה, ושאלו איך היה לך הסדר! סיפר לו בכעס. אמר לו: הוי גרמני שוטה, אם היית מחכה עוד מעט, היית אוכל כל טוב כמוני.

כן הוא בענין רבינו (ועבודת הי) שאחר כל היגיעות והטרחות עד שבאים (ונתקרבים לרבינו או לעבודת הי לזכך הגוף) נותנים מעט מרור מרירות, כי זיכוך הגוף בא במרירות, אבל האיש חושב שתמיד יהיה רק המרירות, אך זהו הכל רק המרירות וכוי על כן בורח תיכף.

אבל כיוון שמחכה מעט וסובל זה המרירות מעט מזיכוך הגוף, אז מרגיש אחר כך כל מיני חיות ותענוג (ואלו המשלים יכולים ללמוד מהם עצות לכל עניני עבודת הי). כן הוא בענין זה של עבודת השם, שמקודם עובר המרירות של זיכוך הגוף, אבל אחר כך מרגישים החיות וכו׳.

(מספר עצות המבוארות - פסח, ג'-ד')

❖ אמירת ההגדה בליל הסדר של פסח מסוגלת לתיקון הברית (לקוטימוהרין סימן כי, יו). על כן צריך לומר את ההגדה בקול חזק ובהתעוררות רבה.

כי אמירת ההגדה בקול חזק מעוררת את הדעת, ועל ידי זה זוכים להתגלות הדעת. היינו להבין בדעת זו את שצריך להבין באמת.

וכשזוכים לדעת אמתי, הוא עיקר הגאולה. כי גלות מצרים נגרם על ידי פגם הברית, ועל ידי פגם הברית נפגמת הדעת, רחמנא לצלן.

אבל על ידי סיפור הניסים והנפלאות של יציאת מצרים, זוכים לתיקון הברית, תיקון הדעת, וזה עיקר הגאולה. גם על ידי שתיית מצוות אברע כוסות יין בפסח, זוכים לתיקון הדעת, תיקון הברית.

מסעיף זה יכולים ללמוד כמה צריך להזהר בכל מנהג קדוש מן המנהגים המבוארים בשולחן ערוך, בהנהגת סדר פסח.

לזכות לכל הישועות

טוב להגיד ולשיר נַנַוֹן נַוֹןְבָּיָ נַוֹוְבְיָן בּוֹאַובוּן

טעותים, ועוצם נוראות גבורתו וכוחו של הצדיק האמת הבעל כח הוא בחינת מטה עוז שעומד בחוזק ותוקף בתוך בית הבליעה של הסטרא אחרא בתוך הרוח שטות, עד שמקיאה הקאות בכל פעם.

ועיקר התיקון הוא על ידי ריבוי כבוד הי שנת רבה על ידי קיבוץ כל הנפשות אל הצדיק האמת שעל ידו זוכין לאמונת חידוש העולם ולבטל ולעקור דעות חכמי הטבע שכופרים בחידוש העולם.

עוצם גבורתו וכוחו וכוי עד שגם אלו הרחוקים מאד שהיו נבלעים כל כך בתוך בטן הסטרא אחרא באים ומתקרבים להי יתברך וניתוספים שכנים רבים ועיקר התיקון הוא על ידי הצדיק האמת הגדול במעלה מאד מאד בחינת משה משיח שממשיך תורה כדי להאיר ולגלות אמונת חידוש העולם ולבטל ולעקור דעות חכמי הטבע שכופרים בחידוש העולם עד שגם אלו הרחוקים והגרועים ביותר שכבר הזקינו ברישעתם ונתעבו ונתגשמו מאד ונבלעו בתוך בטן הסטרא אחרא בתוך הרוח שטות באים ומתקרבים להי יתברך ונתוספים שכנים רבים להקיבוץ הקדוש של הצדיק

כי על ידי כל מנהג ומנהג הנהוג בליל הסדר, זוכים לתיקון מיוחד, ובפרט לתיקון הברית, שזה כלל כל התיקונים, כמבואר בלקוטי מוהריין חלק אי סימן כייט.

💠 בימי הפסח צריך להתפלל בקול אדיר וחזק, כי התפילה בזעקה מסוגלת לתיקון הברית. כשם שאמירת ההגדה בקול גדול מסוגלת לתיקון הברית, כמבואר בלקוטי הלכות.

(לקוטי תפילות א' - תפילה כ')

... ותהיה בעזרנו, שנזכה לקבל עלינו קדושת תג הפסת בקדושה נוראה ועצומה ובשמחה וחדוה גדולה. ונזכה לקיים מצות ארבע כוסות של יין של פסח בשלמות הראוי, בקדושה ובטהרה גדולה. ותפתח לנו אור הדעת, ותשפיע עלינו אור קדושת המוחין העליונים, שנזכה שיהיו נמשכין עלינו בפסח כל המוחין הקדושים, מוחין דגדלות ומוחין דקטנות.

ונזכה לסדר הסדר של פסח בקדושה גדולה כראוי, ותעזרנו לומר ההגדה בקול רם, בכוונה גדולה ונוראה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה, ובהתעוררות גדול ובהתלהבות נמרץ, בקדושה ובטהרה גדולה, עד שהקול יעורר הכוונה, עד שאזכה על-ידי זה לתקון הברית ולתקון הדעת בשלמות באמת, עד שאזכה לבא לחידושי תורה אמתיים, ואזכה להמשיך תמיד דבורים חמים כגחלי אש על-ידי תפלה ותחנונים.

ותזכני להתפלל אליך בהתקשרות נשמות ישראל, שתהיה תפלתנו תפלת רבים ולא תמאס את תפלתנו כמו שכתוב, הן אל כביר ולא ימאס. ויתוסף ויתגדל למעלה תוספות קדושה רבה ועצומה על-ידי תפלתנו, ועל-ידי-זה נזכה להמשיך באורי התורה מלב העליון אשר שם כתובים כל באורי התורה.

(מספר אָבֵּי הנחל ב'- מכתב רס"ג)

עיקר התיקון הוא על ידי ריבוי כבוד הי שנתרבה על ידי קיבוץ כל הנפשות אל הצדיק האמת. עיקר כל הכפירות והאפיקורסות של חכמי הטבע הוא על ידי פגם אמונת חידוש העולם שעל ידי פגם זה באים לכל מיני

(מספר אוצר היראה - צדיק - קצ"א) עיקר ההתקרבות וההתקשרות של התלמידים והכשרים הדבוקים בהצדיק האמת שהוא רבם האמתי, הוא שיהיה בבחינת ויהושע בן נון נער לא ימוש מתוך האהל. ולכאורה אינו מובן, כי היה צריך לאכול ולשתות ולעסוק בצרכי הגוף גם כן בודאי. ומכל שכן בדורות האלו, איד אפשר לקיים זאת.

אך כשזוכין לאמונת חכמים בשלמות, דהיינו שמאמין שכל דברי רבו ומעשיו הם מלאים רזין נפלאים, על ידי זה אפילו בעת שאינו אצל רבו, הוא גם כן בבחינת לא ימוש מתוך האהל. כי בכל מה שמתנהג עמו הוא מוצא בו דברי רבו ורמזיו הקדושים, ועל ידי זה הוא תמיד מקושר לרבו ובכל מה שמדבר ועושה הוא זוכר את רבו.

ותלמידים כאלו, הם בחינת אתרג פרי עץ הדר, ודרשו רבותינו ז"ל, הדר באילנו משנה לשנה,

הינו שמקושרים ודבוקים באילנא רבא ויקירא שהוא רבם הקדוש תמיד משנה לשנה. ועל ידי תלמידים כשרים כאלו דיקא, נתגלה הדרת קדושת רבם, והדר כבוד מלכותו של הי יתברך בעצמו לכל באי עולם. שזה בחינת הדור האתרג (הלכות חזקת מטלטלין - הלכה הי, אות טייו).

(מספר אוצר היראה - אכילה - י"ד)

ישראל צריכין להמשיך פרנסתם ואכילתם על-ידי אמונת ההשגחה לבד. וקודם שממשיכין בחינת אמונת ההשגחה, אז יש עדיין בהשפע אחיזת הקליפות שהם בחינת הכפירות; ועל-כן, אסור לאכול החדש עד שמניפין העומר שעורים לששה קצוות ומקריבין אותו, שעל-ידי-זה ממשיכין אור אמונת ההשגחה שלמה ונתבטל אחיזת הקלפות והכפירות מהשפע, ואז הותר החדש (הלכות מו״מ - הלכה די, אות י״ח).

(חיי מוהר"ן - גודל יקרת ראש השנה שלו - ת"ד) אחד אמר לפניו שהיה ניחא לו יותר להיות אצלו על שבת תשובה ולא על ראש-השנה. כי אין לו מקום לעמוד שם בבית-המדרש, וגם אין לו אכסניא טובה לאכול וללון, ומחמת זה דעתו מבולבלת מאד ואינו יכול להתפלל בכוונה, על-כן היה טוב לפניו יותר להיות אצלו בזמן אתר ולא בראש-השנה.

השיב לו רבנו זכרונו לברכה בזו הלשון, אם לאכול אם שלא לאכול, אם לישן אם שלא לישן, אם להתפלל אם שלא להתפלל (רצונו לומר שלא להתפלל בכוונה כראוי), אד ורק שתהיו אצלי על ראש-השנה יהיה איך שיהיה. (ואמר בלשון אשכנז בזו הלשון: יא עסין ניט עסין, יא שלאפין ניט שלאפין, יא דאווינען ניט דאווינען, אבי דו זאלסט ביי מיר זיין אויף ראש-השנה).

[ובאמת כל דברים אלו הנ״ל הם רק דמיונות ופתויים של הבעל דבר, כי תודה לאל נראה בחוש שעל-פי הרוב מתפללין יותר בכוונה בכלל הקבוץ הקדוש על ראש-השנה, ממה שהיה מתפלל בביתון.

